

NGHĨ GÌ... VIẾT GÌ ?

TRẦN-SĨ-HUÂN
(Khoá 2 KSCC Saigon 1954)

trẻ muốn thành lập hội Ái Hữu Công Chánh chính thức để góp tiếng nói voi công đồng VN. Nhưng đa số vẫn còn thăm lạng.

Trong buổi họp ngày 22/6/85 ở Union City, CA. Một đàn anh đã tâm sự: "Tôi từ nhận thấy trước đây quá ướn hèn đối với tổ quốc; lúc nào tôi cũng tìm duyên cớ (excuse) để thoái thác trách nhiệm, khi thì bận chuyện này, khi thì kẹt việc kia. Bây giờ nghĩ lại tôi tự trách mình rất nhiều. Anh em ai làm được gì thì làm chủ đừng chận chố, thoái thác nữa." Đó là câu nói của lương tâm, của trách nhiệm, rất đáng được suy gẫm.

Về lá thư Ái Hữu Công Chánh thì hơn sau 10 năm lận đận tiền số 31-32 đã có sự trình bày trang nhã, chữ in tiên bô, nội dung có mấy bài ý nghĩa thắm thía như "Hạnh phúc xa xôi", "Tôi ti nan" v.v... Xin có lời bộc thom anh Lê mộng Hùng và các tác gia. Thiết tưởng nếu mỗi Ái Hữu, chịu khó bỏ chút thì giờ viết một bài ngắn cũng đủ nuôi dưỡng lá thư tức là giữ được sợi dây liên lạc giữa anh em với nhau. Tôi nghĩ vậy bởi vì cho đến ngày hôm nay Lá thư AHCC lưu động đến đâu vẫn chỉ do một ban biên tập đi ọp vại người phụ trách; vậy thì ngoài việc ban biên tập kêu gọi anh em khắp nơi cũng cấp bài vở (mỗi năm một bài tùy hứng), tôi tán thành ý kiến của AH Ng. M. Hoàn nên tăng cường ban biên tập thêm những đại diện ở các vùng đông đúc khác như Nam Cali, Louisiana, Hoa Thịnh Đôn, Canada, Pháp, Úc, v.v... với lòng hăng hái tự nguyện thâu thập tin tức ở địa phương gọi về cho Lá thư hằng tháng kịp thời phổ biến.

Thật ra thì ai cũng bận việc cả. Mỗi đến Mỹ (hoặc nước khác) thì bận ổn định đời sống; khi có công ăn việc làm rồi thì lo mua sắm, chạy theo nhu cầu; đó là chưa kể hoàn cảnh từng người: độc thân (bất đắc dĩ) thì lo cho vợ con còn kẹt bên nhà, nhưng có con nhỏ thì lo chuyện con nhỏ, có con lớn thì lo chuyện con lớn, các vị cao niên thì lo sao rút ngắn ngày

XEM TIẾP TRANG 62

Mười năm đi tan trôi qua... mau như bóng hồng qua cửa sổ. Nhóm AHCC hai ngoài ngày một gia tăng nhận số những vì ở rải rác khắp năm châu nên sự liên lạc có bề trở ngại khó khăn. Tuy nhiên khó không phải vì ngăn sông cách núi mà đúng là vì ngại núi e sông, như lối Cu Nguyên Bá Học đã nói.

Thật ra anh em cựu nhân viên Bộ Công Chánh nói đến ái hữu thì ai cũng tán thành bất cứ việc gì như lập hội, ra báo, tương trợ v.v... nhưng nói rồi đa số lại bỏ qua vì bận rộn công kia việc nọ thiết yếu cho chính mình và gia đình hơn, cho nên không ai dám tích cực "ăn cơm nhà, vác ngà voi" cả.

Về lập hội, kinh nghiệm trước đây ở VN: đã làm cho anh em chùn bước. Sự tham gia hăng say lụi bại đoạn và thặng trầm theo thời gian, mặc dù nay hội chỉ có mục đích lấy tình ái hữu trong quá khứ để sưởi ấm lòng nhau trong cuộc sống hiện nay trên đất khách quê người. Do đó các đàn anh mới áp dụng chiến thuật mớ mớ áo áo, không ôn ào hội họp, bầu bán, phổ trương, mà chỉ cần một ai đó, đôi ba tháng một lần đạt lời thông báo là anh em, ai thích thì kéo nhau đến họp mặt, cời mớ hàn duyên... Nhưng năm đầu đi tan vì nhu cầu tâm lý, thâu thập tin tức, dù ở xa mấy anh em cũng rặng đi thật đông những dần dần khi đã ổn định công ăn việc làm thì trở trêu thay số người tham dự lại ít dần, ít dần..., thay vào đó là những người mới ở nơi khác đến. Có một thời gian, anh em